

Ifølge de Oplysninger, som Matriculerne indeholde, kan det antages, at Antallet af de Regerherrer, som ikkun eiede hver een Ufri, udgjør høist 300, for hvilke altsaa Bederlagssummen vil udgjøre i Alt \$ 12,000.

At finantstille Hensyn er det anseet magtpaaliggende, at Obligationsgjalden afdrages saa hurtigt som muligt. Det er derfor foreslaaet, at der til dens Forrentning og Amortisation anvendes aarlig 10 pCt., hvorved den, naar Renten ansættes til 4 pCt., vilde være endelig afgjort i 13 Aar. En hurtigere Amortisation kan ogsaa ventes at ville bidrage til at holde Obligationerne i Cours. Den ordinære Rente i Vestindien er nemlig 6 pCt., og der kunde derfor være ikke lidet, der talte for at fastsætte en højere Rente af Bederlags-Obligationerne end 4 pCt.; Gouvernementet har ogsaa anbefalet, at Forrentningen maatte skee med 5 pCt. Finantsministeriet har dog, af Hensyn til den forøgede Byrde for Statskassen, som en højere Rente vilde medføre, troet ikke at burde foreslaae mere end 4 pCt.; men desto ønskeligere vil ogsaa en hurtig Amortisation være.

Uagtet Obligationerne først vilde endelig kunne udstedes i Vestindien, er det dog anseet rettest, at de udfærdiges af Finantsministeriet, da de, naar de udfærdiges af Gouvernementet, let vilde kunne erholde et Udseende af et blot colonialt Papir, der muligen vilde kunne staa deres Cours paa fremmede Pladser.

At Rentes og Capitalbetaling væsentligst bør finde Sted i Colonien, ansees som en Selvfølge; da det imidlertid er at vente, at endeel af Obligationerne vilde komme hertil, deels som Betaling til Pantecreditorer, deels som Sikkerhed for Forskud eller Eignende, og det desuden kan antages at ville lette deres Omløb, naar Udtællingerne ogsaa kunne finde Sted her, er en Bestemmelse herom optagen i Paragraphen, dog kun som Undtagelse, og med den tilføiede Betingelse, at Udbetalingen her finder Sted efter Fradrag af Myntforskjellen mellem Dollars og Species.

ad §§. 6 og 7.

Under de Forhandlinger, som i Frankrig gik forud for Loven af 30te April 1849, var der, som bemærket i Bilag F, fra forskjellige

Sider fremsat flere Forslag, som sigtede til at binde en Deel af Emancipationsvederlaget til Eiendommen for at tjene som Driftscapital, og som gik ud paa at gjøre, deels det Halve, deels $\frac{2}{3}$ af Vederlaget, under visse Restrictioner uangribeligt fra Creditorernes Side. De saaledes foreslaaede Bestemmelser faldt imidlertid bort, og ved den endelige Lov blev det alene fastsat, at den contante Deel af Indemnificationen kunde udbetales Eierne, uden at Creditor kunde sætte sig derimod, naar Debitor stillede Caution eller gav Anvisning paa den ham tilkommende Obligationssum for Gjældens Beløb med Renter.

Ved den de engelske Colonier tilstaaede Erstatning, gjordes aldeles ingen Indskrænkning i Creditorernes Afgang til at søge Fyldestgjørelse i Vederlagsbeløbet. Man har ogsaa senere oftere seet anført, at Størstedelen af Vederlagssummen forblev i Morderlandt hos de derværende Creditorer uden directe at komme Colonierne tilgode.

At Hensyn til Pantecreditorerne ogsaa bør være medbestemmende ved det Vederlag, som maatte kunne tilstaaes de danske Der, er ovenfor bemærket, og der kan formeentlig derfor heller ikke være Tale om aldeles at udelukke dem fra at gjøre den Ret, de tidligere havde i de Utrie, gjældende i den for disse tilstaaede Vederlagssum. Paa den anden Side medfører dog Beskaffenheden af de Hensyn, som ifølge det Ovenudviklede nærmest vilde begrunde Tilstaaelsen af et Vederlag til Colonien, navnlig Hensynet til Sukkerproductionens Vedtigholdelse ved en udvidet og forbedret Plantagedrift, at der er god Anledning til med Vederlagets Udredelse at forbinde saadanne nærmere Bestemmelser, som ere begrundede i de Diemed, der høves med samme. Til at træffe sige Bestemmelser maa Staten ansees fuldkomment berettiget, saa meget mere som Vederlaget ikke kan eller vil fremtræde som en Fyldestgjørelse af et retligt Krav, men som en Colonien af Billigheds- og Statsklogskabsgrunde tilstaaet Bistand. Creditorerne kunne derfor heller ikke, naar deres Afgang til at holde sig til Vederlagsbeløbet ikke afføres dem, men kun indskrænktes inden saadanne Grændser, som andre vigtige Hensyn tilraade, ikke siges herved at være